

Quatre

La primera va ser per al Mateu. Un noi d'onze anys impulsiu, innocent i agressiu alhora. Va fer caure de la cadira un company que s'havia enfilat per penjar un tapís. Una puntada de peu i patapam... a terra. No era un company qualsevol, el Manel acabava de sortir d'una operació de cor feia poques setmanes, tothom sabia que estava delicat de salut. Va caure d'esquena, es va espantar i es va posar a plorar. El Mateu es va posar a riure.

Plas. El altres dotze nois del taller van arrencar a aplaudir, curiosa reacció. L'endemà, el Mateu va tornar al taller i no se'n va tornar a parlar del tema. Tampoc va tornar a fer caure ningú, que jo sàpiga.

La segona va ser per al Raül. Tenia 10 anys i era sord, malhumorat i nerviós com pocs. No parava quiet, sempre estava molestant. Un bon dia, no vaig poder més. No era el meu dia, és clar. No recordo ni el motiu, només la meva impotència i la seva sorpresa.

Plas. Silenci, dolor i incomprensió.

La tercera va ser per a la Blanca. Era petita i tranquil·la, però un dia se li van fondre els ploms i li va sortir tota la ràbia. No parava de marranejar dins del cotxe. No escoltava, no parava, no es tranquil·litzava.

Plas (fluixet, era petita). Catorze anys després, pregunta, tota sorpresa: de veritat m'en vas clavar una? No me'n recordo gens!

La quarta va ser pel Xavi. Tenia 8 anys i ofici provat de provocador. Eren les dotze de la nit, que són hores de dormir les criatures. Però ell trobava més interessant botar sobre el llit. Boumba, boumba... fins tocar el sostre. Els adults érem al pis de baix, ell saltava al pis de dalt. Pujo un cop: Xavi, s'ha acabat. Són hores de dormir i, a més a més, trencaràs el llit. Vinga, fes bondat. Segona volta: Xavi... què t'he dit? És hora d'anar a dormir! Que no torni a passar!. Tercer cop: Xavi, m'enfadaré de veritat, aquest és l'últim cop que pujo a avisar-te. Quarta visita:

Plas. Ara, quan recordem aquell episodi riu i s'enorgulleix una mica d'haver estat un trasto quan era petit.

En el meu currículum ocult n'hi ha quatre, ni més ni menys. I això que estic contra la pena de mort, contra la tortura i contra... Però, encara pitjor: només em penedeixo d'una. Ho sento. Sóc així de dolenta.